

Milosevic: soledat d'autòcrata

Al' hora de tancar l'edició d'aquest número de la revista, corria entre els medis diplomàtics occidentals a Belgrad un rumor insistent: Milosevic procurarà tancar la crisi abans del dia 12 de gener reconeixent el gruix de la victòria opositora en les eleccions municipals del 17 de novembre i després prohibirà, ara sí de manera taxativa, qualsevol altra manifestació al carrer. Sembla ja l'única sortida que li queda per mantenir —però tan sols de moment— el poder.

El gest d'acceptar els resultats de Nis, la segona gran ciutat sèrbia, poc abans que centenars, milers de vehicles locals circuessin cap a Belgrad en senyal de protesta, indica que Milosevic va apurant reticències i negatives fins que no li queda més remei que acceptar la realitat. El reconeixement dels resultats de Belgrad poc després que la cúpula militar deixés clar que no treuria els tancs al carrer per reprimir els manifestants, n'és un altre exemple. Després de gairebé dos mesos de protestes al carrer, la seva posició s'ha anat debilitant gradualment fins aparèixer ara tan sols com l'espectre d'aquell dirigent ambiciós i soberbi que va ensibornar la majoria del seu país —incloent-hi gran part de l'actual oposició— en el frustrat i dramàtic projecte de la Gran Sèrbia.

El fet que el dia 13 de gener sigui festiu —marca l'any nou en el calendari ortodox— podria servir a Milosevic, diuen les fonts diplomàtiques, per salvar d'alguna manera la cara i no aparèixer estrictament condicionat per la pressió del carrer. Seria el "gran regal" d'any nou del "pare-president" a un poble que s'ha vist enganyat per una sèrie de corruptes "que no tenen res a veure amb la presidència del país". No seria estrany a continuació un anunci formal de Milosevic prometent a la nació un càstig exemplar als responsables de la manipulació electoral. De fet, és aquest el seu estil tradicional.

I és que una de les dates més preocupants per al règim —o el que en queda després de les darreres desercions de l'església, de militars i d'alguns membres de la família del poder— és la del 20 de gener. Esperonat per l'informe inequívoc de la delegació de l'OSCE presidida per Felipe

González —més agossarat del que s'esperava, recomanant fins i tot una transició immediata cap a la democràcia— el consell de ministres de la Unió Europea podria tornar a aprovar aquell dia la resurrecció de les sancions econòmiques aplicades quan la guerra de Bòsnia. Una perspectiva definitivament fatal per a un règim que veu que la gent ha perdut la por i es llança al carrer per acusar-lo de ser el primer responsable de la tremenda penúria econòmica causada per la seva corrupció interna i per l'embargament internacional.

Ara ja deu haver vist molt clar el president serbi que els costos de l'anul·lació per decret de la victòria electoral opositora en les municipals han estat infinitament superiors al pur reconeixement dels resultats. Un error darrere d'un altre comès per ell, la seva influent i intrigant dona Mira Markovic, Nikola Sainovic, número dos del Partit Socialista, i Zoran Sokolovic, ministre de l'Interior i "amo" de la guàrdia pretoriana que forma el cos policíac del país. Tots ells són la columna vertebral d'una estructura que ha començat a trontollar definitivament.

Perquè ja res serà igual per al Gran Autòcrata dels Balcans. En aquest sentit la presència del liberal Cedomir Djindjic dins la coalició Zajedno és la més significativa pel desenllaç de la crisi: representa els sectors

econòmics del país, fins ara estretament lligats al règim, per fi conscients que l'enlairament real del país passa pel recanvi de l'equip de poder. Una mesura que consideren imprescindible per a obrir la via per a la solució del problema del deute exterior (més de 8.000 milions de dòlars), per a l'entrada de la República Federal Iugoslava al Fons Monetari Internacional, per a les privatitzacions i per a les inversions estrangeres.

Per sobreviure més enllà de la crisi, Milosevic, que ja no pot renovar mandat la pròxima tardor com a president serbi per imperatiu legal, haurà d'optar a la presidència federal iugoslava. Però abans haurà de promoure una reforma constitucional que doti el càrrec de poder real, ja que ara és, fins i tot, prou menys que simplement decoratiu. Un repte excessivament voluminós per un home i una família a punt de caure del trapezi. ■

EDUARD SANJUAN

"Els costos de l'anul·lació per decret de la victòria electoral opositora en les municipals han estat infinitament superiors al pur reconeixement dels resultats."